החוג לאמנות התיאטרון
הפקולטה לאמנויות ע"ש יולנדה ודוד כץ
אוניברסיטת תל אביב

תיאטרון האוניברסיטה

מסלול שחקן-יוצר-חוקר
בתמיכת קרן הפקות ע"ש אהלה הלוי ז"ל

טרי בוכה

7.6.22 – עד – **9.6.22**

פסטיבל מופעי גמר
במסלול
שחקן - יוצר - חוקר

אוניברסיטת תל אביב, בניין מקסיקו
והגלריה האוניברסיטאית

להזמנת כרטיסים: www.bit.ly/tautkts

מסלול שחקן–יוצר–חוקר לתואר שני יישומי (MFA) מציע לימודים והתנסות בתחום היצירה הבימתית העצמאית. הלימודים מכוונים לפיתוח מחקרי וביצוע ניסיוני, אישי או משותף, של הצגות תיאטרון ומופעים הנסמכים על חומרים מקוריים.

היוצרות והיוצרים במסלול הם יזמים בעלי אחריות ומעורבות כוללת, ועבודתם מקיפה בימוי, משחק, עיצוב ותנועה. חומרי המופע נוצרים על ידיהם (לעומת הצגה המבוססת על מחזה נתון), ויכולים להתבסס על נרטיבים אוטוביוגרפיים, חברתיים והיסטוריים ועל עיבוד של חומרים תיעודיים, מחקריים וספרותיים.

היצירה במסלול מזמינה גיבוש תפיסה דרמטורגית, הפעלת פרקטיקות של פרפורמנס, שותפות בפיתוח חשיבה מרחבית, חזותית ובינתחומית ופיתוח יכולת משחק וביצוע. תהליכי היצירה מאפשרים ניסוי, גילוי וחידוש של השפה האמנותית ומגובים במחקר עיוני ותרבותי. הלימודים כוללים שיעורים מעשיים ייעודיים ומגוונים, סמינרים, פרויקט גמר ובעקבותיו בחינת גמר, בליווי מרצי החוג.

מסלול ייחודי זה נוטל מקום מרכזי בחוג לאמנות התיאטרון ובפעילויות הפקולטה לאמנויות. מופעי הגמר שנוצרים בו, ועולים בפסטיבל **טריבונה**, מוצגים על במות חיצוניות רבות וזוכים בהכרה ובהצלחה. תפיסתו הולמת את מרכזיותו וחשיבותו של תחום המופע העצמאי בארץ ובעולם.

זירת המופע העצמאי, הכורכת את החשיבה האסתטית ואת חקר הביצוע בחוויות חיים משמעותיות, היא תמיד התנסות מורכבת, בוודאי בזמני אי־ודאות ושיבוש עמוק. תהליכי היצירה ממשיכים לנוע בין המרחב הפרטי ליציאה אל העולם, בין התפרקות לדרך הגילוי והבנייה. הודות לרוח ולכוח היצירה, האופטימיות והסולידריות, יחד עם צוות מלווה מסור ומחויב, מתקיים פסטיבל **טריבונה**.

רחל חלפי / לפַסֵּל מַיִם

זֶהוּ נְסָיוֹן לְהָקִים חֶדֶר בְּתוֹךְ הַיָּם
זֶהוּ נְסָיוֹן לְרַבֵּעַ אֶת הַמַּעְגָּל
לִבְרֹא סִפּוּר מִתּוֹךְ שְׁתִיקַת הַסֶּלַע
זֶהוּ נְסָיוֹן לִבְלֹעַ רוּחַ
לְהִשְׁתַּגֵּעַ עַל מַה
שֶׁאֵינוֹ רָאוּי לְהִשְׁתַּגֵּעַ עָלָיו
זֶהוּ נְסָיוֹן לִקְשֹׁר מַיִם
לִכְלֵל קֶשֶׁר קָבוּעַ
זֶהוּ נְסָיוֹן לִכְלֹא תֹּהוּ בְּתוֹךְ רִבּוּעַ
זֶהוּ נְסָיוֹן הֲגִיוֹנִי בְּהֶחְלֵט
זֶהוּ נְסָיוֹן מַעֲשִׂי

הָיִיתִי אוֹמֶרֶת
עִם סְכוּיִים טוֹבִים

(רחל חלפי, *לפסל מים: מבחר*, הקיבוץ המאוחד, 2021)

החוג לאמנות התיאטרון
הפקולטה לאמנויות
ע"ש יולנדה ודוד כץ
אוניברסיטת תל אביב

מסלול שחקן–יוצר–חוקר בתמיכת קרן הפקות ע"ש אהלה הלוי ז"ל

טריבונה

פסטיבל מופעי גמר
במסלול שחקן–יוצר–חוקר

7.6.22 – עד – **9.6.22**

המופעים מתקיימים באוניברסיטת תל אביב, בניין מקסיקו והגלריה האוניברסיטאית
להזמנת כרטיסים מראש דרך האתר: www.bit.ly/tautkts

מופעי **טריבונה** (על פי א״ב של שמות היוצרים/ות)

הילה בן שלוש־מיכאלי | **צירי הלכה**

7.6.2022, 20:40
8.6.2022, 19:35
9.6.2022, 21:35
בניין מקסיקו, חדר 121

זבדר איוב | **טְוֵאלְדָאצִ׳ין // שורשינו**

7.6.2022, 18:40
8.6.2022, 21:35
9.6.2022, 20:40
בניין מקסיקו, חדר 121

זיו שחם | **איכר השארית**

7.6.2022, 21:10
8.6.2022, 19:05
9.6.2022, 19:05
בניין מקסיקו, חדר 206ב׳

טלי שכטר־לבני | **אִמְאפְלָצֶת**

7.6.2022, 21:35
8.6.2022, 20:40
9.6.2022, 19:35
בניין מקסיקו, מבואה וחדר 121

ים דרורי | **לדעת, שעשוע זוגי נואש**

7.6.2022, 18:40
8.6.2022, 18:30
9.6.2022, 20:40
בניין מקסיקו, חדר 207א׳ (מראות)

מור דוריס שבתאי | **זה יקרה**

7.6.2022, 20:10
8.6.2022, 21:05
9.6.2022, 20:10
בניין מקסיקו, חדר 206ב׳

עמית צפריר | **והגדתְ לבתך**

7.6.2022, 19:40
8.6.2022, 18:30
9.6.2022, 18:30
בניין מקסיקו, חדר 121

שיר אסתר אטיאס | **תְצוּגַת תַכְלִית — ניסויים בפרודוקטיביות רדיקלית**

7.6.2022, 19:10
8.6.2022, 20:10
9.6.2022, 21:05
בניין מקסיקו, 206ב׳

תמר לינדר חג׳ג׳ | **הלכתי לקרוא והתיישבתי לכתוב**

7.6.2022, 18:00
8.6.2022, 19:05
9.6.2022, 19:35
הגלריה האוניברסיטאית

מפגש להוקרת קרן ההפקות ע״ש אֹהלה הלוי

יום שלישי, 7.6.2022, 17:00, קיקואין 02

ברכות

פרופ׳ אדריכל ערן נוימן, דקאן הפקולטה לאמנויות

ד״ר דרור הררי, ראש החוג לאמנות התיאטרון

עו״ד דורון כוכבי, נאמן הקרן ע״ש אֹהלה הלוי

אפרת שטינלאוף, הצגת הקורס "לחולל מופע שיתופי"

הנחיה: **ד״ר דפנה בן־שאול**

מופעי

טריבונה

7.6.22 – עד – **9.6.22**

צירי הלכה

יצירתה של הילה בן שלוש־מיכאלי

אם תסתכלו על מסלול חיי, תראו ילדה שהולכת על פי הספר, לרוב.
תיכון, שירות לאומי, לימודים, חתונה, משפחה.
דאגתי תמיד לצייר סביבי גבול, שאותו אעבור רק במעט אבל אשאר קרובה למקום מבטחי.

למדתי למרוד בגבולות המותר,
לשאול שאלות כאשר לא כל כך מסוכן,
לטעום את העולם עם בקבוק מים ביד,
להסתכן בזהירות.

בתור נערה הייתי מגיעה לבית הכנסת בכל ערב שבת. שם היו מתפללי בית הכנסת קוראים את הקטע "במה מדליקין", ובתוכו היה פסוק ברור – "על שלוש עבירות נשים מתות בשעת לידתן על שאינן זהירות...." (מסכת שבת, פרק ב, משנה ו). אני כמובן נזהרתי, יותר נכון השתדלתי. פחדתי פחד אמתי – מה יעלה בגורלי עם לידת בני? החלטתי לצאת למסע אל מול המשנה, שנכתבה על ידי אותו תנא, ולנסות לפתור אותה בעיני רוחי, להתעמת אתו בדמיוני.

ביצירה פועלים היצרים והעולמות השונים החיים בתוכי, בין חיים על פי הספר לבין חיים בכתיבה אישית, בין החופש למסגרת. בתוך מחסן תלבושות מתרחש מסע בזמן, שמעלה מחשבות ותהיות: כיצד ממשיכים להאמין אמונה עיוורת והאם כדאי? מי מחליט מהו דבר ה׳ ומהו דברי בשר ודם? והאם אנו הנשים זקוקות לתיווך בינינו לבין אלוקים?

היצירה נכתבת מתוך ביקורת של אהבה; אהבה גדולה לתורת ישראל ולדרך ישראל דורי דורות.

כתיבה ובימוי: **הילה בן שלוש־מיכאלי** / משחק: **מוריה זנאתי**, **הילה בן שלוש־מיכאלי** / ליווי אמנותי: **ד"ר חן אלון**

תודות: לחן אלון על הנחייה קשובה ומסורה; עירית הורביץ־לוז על עזרה והכוונה בדרמטורגיה של המחזה; אפרת שטינלאוף על היותה כתובת לשיתוף והתייעצות כל הזמן; חברתי הטובה מוריה זנאתי שהיא חלק בלתי נפרד מהיצירה שלי; לאיש שלי, בנימין, שהיה בשבילי כדי לעודד, לדחוף ולהגשים איתי את החלום.

טְוואלְדָאבְ׳ין // שורשינו

יצירתה של זבדר איוב

אוי לו לדור שאבד מנהיגו, אוי לה לספינה שאבד קַבַּרְנִיטָהּ (בבא בתר״א צ״א, א)

כשהתחלתי לעבוד על הפרויקט כוונתי הייתה לספר על סבי, אֲמָרֶה איוב, בצורה הברורה ביותר. שאלתי איך אוכל להמחיש את המאבק שלו לעלות מאתיופיה ארצה, את המחיר הכבד ששילם, את המהות שלו, הנוכחות החכמה, המנהיגות הכריזמטית, היראה כלפיו והיותו איש משפחה, שאהב מאוד את ילדיו ונכדיו ושמר עליהם מכל משמר.

התחקיתי אחר סרטון שסבי צולם בו ב־1998, שנה לפני שעלינו ארצה. תוך כדי עבודה על הטקסט שאותו הוא אומר בסרטון באמהרית, שפתו המקורית, גיליתי שאני לא מצליחה לבטא את המילים כמוהו, זה רחוק ממני וממחיש את הפער שנפער בינו לבינו. בשיחותיי עם בני ובנות המשפחה, הבנתי מה וכמה החמצתי.

עכשיו, כשסבי איננו ואני עומדת להקים בית משלי, התחוור שחסר לי נתיב ברור; חסר לי ידע על השורשים שלי, על המסורות וההלכות. אין מי שיגשר על הקונפליקטים ויתווה את הדרך, שמכילה את רוח ביתא ישראל ומתאימה לחינוך ילדיי מבחינה ערכית, פוליטית, חברתית, ודתית. המופע הוא מרחב הניסיון לדלות מידע, לקלוט נתונים מסרטונים מן העבר, לספוג ולשמר זיכרון חי עבורי ועבור הדור הבא.

יצירה בימתית וביצוע: **זבדר איוב** /ליווי אמנותי: **פרופ׳ רות קנר**

תודות: ליהודית איוב, ניר כץ, אבי ואמי האהובים, סבתא ימאו וטרוורק, לדודים ולדודות שליוו ותמכו במהלך הפרויקט; תודה – אתן.ם מדהימים.

איכר השארית

יצירתו של זיו שחם

בעולם שבו הסדר הקיים דורש ערעור וארגון מחדש של מכלול מערכות אנושיות, בדגש על מערכות כלכליות ואקולוגיות, מושלך אל תוך המאבק סדרן אחד. אל מול הכאוס, בתוך שאריות הפליטה האנושית, הוא מצליח לאסוף ולסרוג זו בזו את חוליותיו המפורקות של מרחב השארית, וכך הופך לבעליו.

אך השאלה כיצד משגשג הסדר הקיים חרף המצוקה ההמונית, שהזיהום האנושי אחראי לה, נותרת חסרת מענה. הסדרן מתענה ומשווע לדעת את מטרת בריאתו, הוא אינו מוטרד כלל מהעולם שבו הוא חי; הוא לא רואה דבר מעבר לחלקת האדמה המעובדת, זו שבבעלותו.

במקום לשנות את ההמשך הבלתי נמנע או למנוע את המצב, מחליט הסדרן דווקא לשמר אותו; הוא בונה דחליל ומשליך אותו, בדיוק כפי שהושלך בתחילה הוא עצמו, אל מרחב שארית אחר.

הסדרן אמנם השלים את תפקידו, אך לא חש סיפוק עד שיצר לעצמו ממשיך, הותיר חותם. הותרת החותם משולה ליצירת שארית – החומרים המרכיבים את החותם הם אותם החומרים המרכיבים את השארית, והם אותם החומרים המרכיבים את הסדרן.

מהן ההשלכות של יצירת דור ממשיך, מה ההבדל בין יצירה של חותם לבין יצירה של חיים וכיצד עלינו – פרטים בחברה – להצטרף, למרוד ולהיות חלק מהסדר הקיים, שממנו אנחנו מורכבים, שאליו אנחנו מושלכים ואותו אנחנו מייצרים, למרות ההשלכות הקריטיות שלו על מערכות אקולוגיות שבהן עתידים לגדול ילדינו?

כוחות סמויים, מקשים על הסדרן: ניסיונותיו החוזרים לסדר את החלל מסתיימים שוב ושוב במפח־נפש. עד שלפתע עולה רעיון במוחו: מה אם יוחלף באחר? באופן פרדוקסלי משיל הסדרן שכבה ומפיח חיים בשארית עצמו. עכשיו כשיש מי שיספוג את מפח־הנפש במקומו, הוא סוף־סוף חופשי.

יצירה בימתית: **זיו שחם** / ביצוע: **זיו שחם**, **שאולי נבון** / מוזיקה מקורית, ביצוע ודרמטורגיה: **רועי בסון** / ייעוץ מוזיקלי: **עמרי קמרי** / הפקה: **שאולי נבון** / ליווי אמנותי: **פרופ׳ רות קנר**

אִמָּאפְלָצֶת

יצירתה של טלי שכטר־לבני

וַעֲדַיִן אֵינֶנִּי יוֹדַעַת
מַה לְסַפֵּר לְבָנַי:
שֶׁאֲנִי אִמּוֹ
אוֹ שֶׁאֲנִי
אֲנִי
(אפרת מישורי, *Thinkerbell*, הקיבוץ המאוחד, 2015, עמ׳ 85).

בין הסבל לסיפוק, בין הכעס לנעימות, בין קצות העצבים החרוכים ללב העולה על גדותיו מאהבה, נוכחת אישה. אם.
היא מחפשת את מקומה. מחפשת את מיקומה.
המופע הוא האפשרות לדבר את מה שלא נאמר על אימהות, לבחון את המתח שבין ההורות לבין העצמי ולמצוא את החמלה.
באמצעות תיאטרון חפצים, תנועה ומעט מילים, מנסה היוצרת לבחון את המתח התמידי שבין התמלאות להתרוקנות, בין הזנה לאכילה, בין צעקה ללחישה.

המופע מוקדש לזכרה של נירית נוימן־גרינברג, חברה, קולגה, יוצרת בחסד, ומעל לכל אמא.

יצירה בימתית וביצוע: **טלי שכטר־לבני** / ליווי אמנותי: **ד״ר חן אלון**

שירים: חוה פנחס־כהן, ״תפילה לאם בטרם שחרית״, *שביעית*, הקיבוץ המאוחד, 2008; קמה שיר, ״מבט״, *אישה־ילדה, גבר־אישה ושירים אחרים*, הוצאה עצמית – הוצאה לאור, 2020; רינה וילנר, ״טיול״, *מגזין גלויה*, 2021.

תודות: לאילה שקד, אורלי כהן־שמחי, ואיתי שלי.

לדעת, שעשוע זוגי נואש

יצירתה של ים דרורי עם נתן סקופ

בשולי הקמפוס הענוג, בינות עצי הדעת, זורם פלג זך, עין מבריקה. על גדותיה מתבטלים צמד נאהבים, ואִתם קהל, הוגים בשאלה נצחית: כיצד לאהוב בתבונה? להתמסר לפנטזיה, ובמקביל, להכחיד אותה? להשתוקק לאידיאל וגם למרוד בו? ספרים יהיו לחלוקי נחל, מעליהם נדלג בין הלמדני לארוטי, נגלם דימויים של הבלי אהבה, נשתעבד לאירוניה רומנטית, נזלול תפוחים זהובים.

שִׁיר לָאוֹהֲבִים הַנִּבּוֹנִים
אֲשֶׁר בִּתְבוּנָה יֹאהֲבוּ.
יְמֵיהֶם בַּנְּעִימִים יַחְלְפוּ [...]
גַּם בְּרִדְתָּם שְׁאוֹל לֹא יַזְקִינוּ,
נֵצַח לֹא יִפָּרְדוּ
יָחַד יִחְיוּ
בְּבֵית אֶחָד.

[...] עָל מִשְׁכָּבָם בְּאֵין מִלָּה.
בְּיָד אַחַת אֶת הַמְּנוֹרָה יְכַבּוּ,
יָחַד יַעַצְמוּ אֶת עֵינֵיהֶם,
זֶה אֶת זֶה יְבָרְכוּ,
וּבָעֵת הָאֶחָד קוֹרֵא —
אֶת הָאוֹר הַקָּטָן יַדְלִיק הוּא.
אֶת נְשִׁימַת יַלְדֵיהֶם שׁוֹמְעִים שָׁעוֹן
וְרוּחַ חֲצוֹת.

שִׁיר לָאוֹהֲבִים הַנִּבּוֹנִים
אֲשֶׁר בָּנוּ לָהֶם בַּיִת וְאֶת דַּלְתוֹ נָעֲלוּ.
הַגִּיפוּ הֵיטֵב אֶת הַתְּרִיסִים, בַּחוּץ קַר
וְרוּחַ וּמְצַפִּים בַּחוּץ לְמָטָר.
[...] אַל תִּפְתְּחוּ אֶת הַדֶּלֶת. מְאֻחָר
וְרַק קֹר נוֹשֵׁב בָּעוֹלָם. וְגַם הַמְּשׁוֹרֵר
מְמְצוּקָה, לֹא מִשָּׁפַע, הוּא שָׁר, הִשַּׁאֲרוּ
חַבּוּקִים. (נתן זך, 1981)

יצירה בימתית וביצוע: **ים דרורי** ו**נתן סקופ** / ע. בימוי: **גבי דובדבני** / ליווי תנועה: **מור לידור**/ תלבושות: **ביילה לואיס** / ליווי אמנותי: **נטלי צוקרמן**

מקורות: David M. Halperin, "Love's Irony: Six Remarks on Platonic Eros", in *Erotikon: Essays on Eros, Ancient and Modern*, eds. Shadi Bartsch & Thomas Bartscherer, University of Chicago Press, 2005, pp. 48-58; Cole Porter, "Too Darn Hot", In *Kiss Me, Kate*, 1948.

תודות: לדאפי כץ, רחל יעקובסון, עמותת שותף, יעל קרמסקי
תודה מיוחדת לכל חברות מסלול שחקנית־יוצרת־חוקרת, תשפ"ב

זה יקרה

יצירתה של מור דוריס שבתאי

באהבה אנחנו מוצאים חוף מבטחים מהבדידות, יוצרים ברית של שניים נגד העולם. להיות מאוהב או מאוהבת פירושו להיות מומחה לאפלטון ומעבר לו, לראות באדם אחר רעיון שלם ומושלם. אבל האם קיימת ודאות שזהו האדם הנכון? ואיך בורחים אתו?

תמיד האמנתי שברגע לידתנו מישהו שם מצוות לנו פרטנר שאתו גם נסיים. תמיד האמנתי ברומנטיקה, באגדות, באהבה, עד שזה הגיע אליי. שם פוחדת.

שני צעירים בשנות השלושים לחייהם, רווקים שמנסים להיכנס אל עולם הזוגיות ולהתמסר לאהבה. הם נקלעים לזירת ההתאהבות המודרנית, שבה קל לנו לוותר, לא להתמסר לעולם שהעודפות יוצרת בו חוסר ערך. הם נכנסים למעגל ומשחקים בו במטרה להצליח להיות יחד. המשחק הוא כלי ההגנה שלהם, שבעזרתו יוכלו לממש את הזוגיות שעליה חלמו. מה קורה כשמפסיקים לשחק? האם יסכימו לשבור את המעגל, להסיר הגנות, לשמוט חששות ולגעת באמת? האם יצליחו? האם זה יקרה?

מוקדש לכל הרווקים והרווקות, הנשואים והנשואות שוב או בפעם הראשונה, הגרושים והגרושות, הבודדים והבודדות, הנאהבים והנאהבות. כי כולנו כמהים לה.

כתיבה ויצירה בימתית: **מור דוריס שבתאי** / משחק: **דניאל הייל**, **מור דוריס שבתאי** / דרמטורגיה: **שי שבתאי** / עיצוב סאונד ולחנים: **חיים עזריה** / תנועה (ריקוד טנגו): **קלי צרפתי** / ליווי תנועה: **מור לידור** / ליווי אמנותי: **ד"ר חן אלון**

תודות: למנחה הקשוב, לשחקן המופלא שאתי ולשי שבתאי על הליווי לאורך כל הדרך; לניצן נוימן, לאלה נעון ולענבר טנזר על כל הקשב, השיחות והעזרה; למאי סביר על עיצוב הפוסטר; לירדן לוי שהייתה שם עבורי; ולהורים שלי, איריס ויגאל שבתאי, שלימדו אותי מה זו אהבה.

והגדתְ לבתך – מופע לשלושה דורות

יצירתה של עמית צפריר

כשהייתי בת שבע, אמא שלי בנתה לי בית בובות הולנדי לכבוד יום ההולדת. לבית הבובות שלוש קומות. בקומה הראשונה – מטבח, הבסיס להכל; הקומה השנייה היא סלון, מרחב אירוח והכנסת אורחים; ובקומה העליונה – חדר שינה ואמבטיה.

דרך שלוש הקומות נרקם סיפור עדין על יחסי אם ובת, שנפרשים מהולנד במלחמת העולם השנייה, דרך אנגליה, ועד ישראל של ימינו. חוט עדין עובר בין יבשות, תרבויות ושנים. בית הבובות הוא נקודת התכנסות של סיפורים ומסורות, של שיעורים שמועברים בין הדורות מרצון או שלא מרצון ושל כל הדברים שאנחנו מאבדות בדרך.

המופע הוא שיחה כנה על הדברים שאנחנו "מגידות" ומעבירות מדור לדור, מאם לבת – על הדברים שאנחנו מקבלות ומבקשות להעביר הלאה; על מה בתורשה, מה בירושה, ומה אנחנו לומדות מהאימהות שלנו על אהבה.

בימוי: **עמית צפריר** / ביצוע: **קארן צפריר**, **מילי הורוביץ**, **עמית צפריר** / עיצוב פסקול ומוזיקה מקורית: **מתן סרי** / ליווי אמנותי: **ד"ר חן אלון**

המופע מוקדש לסבא ז'אק קונרץ

תְצוגַת תַכְלִית — ניסויים בפרודוקטיביות רדיקלית

יצירתה של שיר אסתר אטיאס

> המנוחה כבר נעשתה עניין של בושה; הרהורים ממושכים כמעט שגורמים נקיפות מצפון [...] "טובה עשייה כלשהיא מאי עשייה" — גם עקרון זה הוא מוט למוטט בו כל השכלה וכל טעם מעולה [...] כי החיים הנתונים לציד הרווחים מחייבים את האדם בלי הרף להוציא את רוחו עד אפיסת כוחות במאמץ בלתי פוסק [...].*

בעולם צרכני־קפיטליסטי, שלא מפסיק להעלות את הרף ולדרוש מאתנו להימצא בפעילות מתמדת, ישיבה בחוסר מעש כמוה כהודאה בכישלון פרויקט האדם. אנו חיים בעידן ה־Doing, בתרבות שבה הנפקה של מקסימום תוצרים במינימום תשומות היא ערך נעלה ותכונה נחשקת. מסורות של בטלה, התבוננות ושוטטות מושמצות ונזנחות לטובת השקפת עולם פרגמטית המכוונת להשגת יעדים. לצדן, משגשגת תעשייה של שיפור עצמי בלתי פוסק, המדרבנת את הגברת הפרודוקטיביות, הישגים והספקים, בניסיון לייצר תנועה אנושית נצחית, *Perpetuum Mobile*. בחתירה למשמעות ולתכלית, אנו מתגייסים למרוץ עשייה קדחתני ובלתי מתפשר.
במעבדה חקרנית־ליצנית עורכות צמד מדעניות סדרת ניסויים הבוחנים את גבולות העמידות והסיבולת האנושית. דרך קריאת תיגר על חוקים פיזיקליים בכלים אמנותיים, מגיחות שאלות על מקסום הרווח של הסובייקט, מחירי מרדף החיים והקושי לפרוש ממנו. על צלוחיות פטרי מטאפוריות נבדקות עילות היעילות, עולה הספק לגבי ההספק והשגות לגבי ההישגים. הן עושות כמיטב יכולתן – איזה טוב כבר יכול לצאת מזה?

* פרידריך ניטשה, *המדע העליז*, תרגום: ישראל אלדד: הוצאת שוקן, 1985, עמ׳ 341.

יצירה בימתית ודרמטורגיה: **שיר אסתר אטיאס** / ביצוע : **מעין ליכטנברג**, **שיר אסתר אטיאס** / ליווי אמנותי: **פרופ׳ רות קנר**

טקסטים: "איך להאריך את חיי הסוללה" מתוך מרכז העזרה של Android; "המנוחה נעשתה עניין של בושה" מתוך *המדע העליז* לניטשה.

מוזיקה: ברקרולה (Barcarolle) - ז׳אק אופנבאך; מעוף הדבורה - רימסקי קורסקוב; Obladi Oblada -The Beatles

תודות: לחברותיי המופלאות למסלול שחקנית־יוצרת־חוקרת, על התמיכה והרוח הגבית לאורך כל התהליך. תודה מיוחדת למאור שלי, על האהבה והאמונה בי תמיד.

הלכתי לקרוא והתיישבתי לכתוב

יצירתה של תמר לינדר חג׳ג׳

מופע מוזיקלי של מקהלה קטנה – אנסמבל מדבר, שר ופועל, שהורכב כדי לחקור את שפת הרגש המשפחתי. השימוש במוזיקה הוא אלמנט מאחד, שיוצר יחס אידאלי של הלימה בין המילה לגוף, יחס של נוכחות אחדות וחיות.

היצירה מבוססת על אוצר שמור, מכתבים שנכתבו בשנים 1938–1942 והועברו בין בני משפחה. השפה המדוברת במשפחה הומרה, בזמן כתיבתם, מיידיש ופולנית לעברית. המוען: מרים אייזנבוד, סבתי, עם עלייתה לישראל לכפר הנוער בן שמן כשהיא בת 17. הנמען: שבח אייזנבוד בן ה־23, מורה צעיר בקבוצת גניגר.

המכתבים מתעדים את חיי היומיום הרצופים באסונות ובפרעות, את עבודת המשק ואת הקשר שנשמר ביניהם. רוח התקופה עולה מן הכתב, ואתה שאלות על העתיד, כמו גם דאגתם זה לזה, לאחותם הקטנה דינה שמגיעה לארץ בעקבותיהם, להורים ולאחותם הבכורה נחמה, שנשארו בליטא גם אחרי כיבושה על ידי הגרמנים. משברי המשפטים במכתבים וסיפורם נובעים השירים שכתבתי אני, הנכדה מהעתיד המעלעלת במכתבים.

המופע מוקדש למרים גוטרמן ז״ל, סבתי, שלימדה אותי ליצור ולאהוב.

יצירה בימתית, כתיבה ולחנים: **תמר לינדר חג׳ג׳** / אנסמבל שחקניות־זמרות־יוצרות: **מיכל תמרי**, **אילנה סניטמן**, **טל סולימן**, **תמר לינדר חג׳ג׳** / עיבודים למקהלה ולחן נוסף: **נטע שפיגל** / הובלה מוזיקלית: **מיכל תמרי** / עיצוב במה: **אמיר קסטרו** / תרגום: **ינדז׳י סטניסלב מיקולסקי** / מכתבים: **מרים אייזנבוד־גוטרמן** / ליווי אמנותי: **פרופ׳ רות קנר**

תודות: לאריה ונחמה לינדר, טל גייל, גבריאל דהאן; ולסופיה, עמיאל ורונן אהוביי.

תודה מיוחדת לחברותיי למסע: נטע, אילנה, מיכל וטל.

MON AMOR

www.facebook.com/tautheatre

מופעי טריבונה

9.6.2022–7.6.2022, בניין מקסיקו והגלריה האוניברסיטאית

יום שלישי 7.6.2022

פתיחת טריבונה — אירוע קרן אהלה הלוי > 17:00, בניין קיקואין 02

תמר לינדר חג׳ג׳ | הלכתי לקרוא והתיישבתי לכתוב > 18:00, הגלריה האוניברסיטאית

זבדר איוב | טְוּאלְדָאצִ׳ין // שורשינו > 18:40, מקסיקו 121

ים דרורי | לדעת, שעשוע זוגי נואש > 18:40, מקסיקו 207א׳ (מראות)

שיר אסתר אטיאס | תְּצוּגַת תַּכְלִית — ניסויים בפרודוקטיביות רדיקלית > 19:10, מקסיקו 206ב׳

עמית צפריר | והגדתְּ לבתך > 19:40, מקסיקו 121

מור דוריס שבתאי | זה יקרה > 20:10, מקסיקו 206ב׳

הילה בן־שלוש מיכאלי | צירי הלכה > 20:40, מקסיקו 121

זיו שחם | איכר השארית > 21:10, מקסיקו 206ב׳

טלי שכטר־לבני | אִמָּאפְלָצָת > 21:35, מקסיקו מבואה ו־121

יום רביעי 8.6.2022

עמית צפריר | והגדתְּ לבתך > 18:30, מקסיקו 121

ים דרורי | לדעת, שעשוע זוגי > 18:30, מקסיקו 207א (מראות)

זיו שחם | איכר השארית > 19:05, מקסיקו 206ב׳

תמר לינדר חג׳ג׳ | הלכתי לקרוא והתיישבתי לכתוב > 19:05, הגלריה האוניברסיטאית

הילה בן־שלוש מיכאלי | צירי הלכה > 19:35, מקסיקו 121

שיר אסתר אטיאס | תְּצוּגַת תַּכְלִית — ניסויים בפרודוקטיביות רדיקלית > 20:10, מקסיקו 206ב׳

טלי שכטר־לבני | אִמָּאפְלָצָת > 20:40, מקסיקו מבואה ו־121

מור דוריס שבתאי | זה יקרה > 21:05, מקסיקו 206ב׳

זבדר איוב | טְוּאלְדָאצִ׳ין // שורשינו > 21:35, מקסיקו 121

יום חמישי 9.6.2022

עמית צפריר | והגדתְּ לבתך > 18:30, מקסיקו 121

זיו שחם | איכר השארית > 19:05, מקסיקו 206ב׳

תמר לינדר חג׳ג׳ | הלכתי לקרוא והתיישבתי לכתוב > 19:35, הגלריה האוניברסיטאית

טלי שכטר־לבני | אִמָּאפְלָצָת > 19:35, מבואה ו־121

מור דוריס שבתאי | זה יקרה > 20:10, מקסיקו 206ב׳

ים דרורי | לדעת, שעשוע זוגי נואש > 20:40, 207א׳ (מראות)

זבדר איוב | טְוּאלְדָאצִ׳ין // שורשינו > 20:40, מקסיקו 121

שיר אסתר אטיאס | תְּצוּגַת תַּכְלִית — ניסויים בפרודוקטיביות רדיקלית > 21:05, מקסיקו 206ב

הילה בן־שלוש מיכאלי | צירי הלכה > 21:35, מקסיקו 121